

У радянські часи Ю.С. Цауне працював викладачем Харківського художнього технікуму (1924 р.), професором Харківського Будівельного технікуму ім. Г. І. Петровського (1925-1926 рр.).

Звичайно, такий великий архітектурний та педагогічний доробок був оцінений належним чином ще за життя Ю.С. Цауне. Цивільний чин – статський радник зі старшинством, за відмінну, старанну службу і особливі праці у 1894 р. Ю. С. Цауне був нагороджений нагородним золотим годинником з кабінету його Величності, орденами св. Анни 3-го, Станіслава 3-го ступенів і іноземним орденом Льва і Сонця 3-го ступеня (1902). 18 березня 2015 р. на будинку по вулиці Сумській №44 була урочисто відкрита меморіальна дошка архітектору Ю. С. Цауне, за проектом якого був зведений цей будинок. Автор дошки – харківський скульптор А. Рідний.

Дата смерті Ю. С. Цауне достеменно не відома, але вважають, що він помер у 1930 році (за свідченням О. Ю. Лейбфрейда), його могила знаходилася на цвинтарі №2, проте зараз її знайти неможливо.

Висновки. Ю.С. Цауне залишив нам неперевершені споруди, які ми повинні берегти та пам'ятати про їх автора, передавати пам'ять про нього наступним поколінням.

СОФІЗМ ТА СОФІСТИКА:ПРОБЛЕМА ХИБНОГО У ЛОГІЦІ

Козіна А.С.

Науковий керівник: Артеменко Я.І.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

alina.kozina.06@gmail.com

Вступ. Всі ми схильні помилятися: свідомо чи несвідомо. Необґрунтованість висновків, некоректна аргументація, довільне використання термінів є найбільш розповсюдженими причинами хибного міркування. Хибне – це поняття логіки, що відображає неістинну або некоректно сформульовану думку. Небезпека логічно недосконалого міркування полягає в ефекті «прогресії похибки», що може призвести не тільки до непорозумінь, але й до серйозних професійних помилок та невиправних негативних наслідків.

Зазвичай логічні помилки поділяють на дві групи: свідомі та ненавмисні. Серед свідомих помилок виділяють софізми.

Мета дослідження. Аналіз проблеми хибного у логіки та розгляд софізму як найбільш небезпечної логічної помилки.

Матеріали та методи. У роботі використаний структурно-аналітичний метод та метод текстуального аналізу.

Отримані результати. Софізми — це міркування, засновані на навмисному порушенні законів логіки, на вживанні помилкових аргументів. Феномен софістики має давнє історичне коріння. Софісти вчили прийомам доказу і спростування, відкрили ряд правил логічного мислення, але незабаром відійшли від логічних принципів і всю увагу зосередили на розробці логічних прийомів, заснованих на зовнішній схожості явищ, на тому що подія витягується із взаємозв'язку подій, на багатозначності слів, на підміні понять і тез.

Розрізняють такі види софізмів:

5. софізм недозволеного процесу — силлогічний умовивід, в якому порушено правило простого категоричного силлогізму: термін, не розподілений (не узятий у всьому об'ємі) в одному із посилок, не може бути розподілений (узятий у всьому об'ємі) у висновку.

6. софізм "четвертиння терміну" — силлогічний умовивід, в якому порушено правило простого категоричного силлогізму: у кожному силлогізмі повинно бути лише три терміни. Зумисне помилкове міркування будується із використанням нетотожних, але зовні схожих понять.

7. софізм збірного середнього терміну — силлогічний умовивід, в якому порушено правило простого категоричного силлогізму: середній термін має бути розподілений (узятий у всьому об'ємі) принаймні в одній з посилок. Найчастіше софізми зв'язані з недостатньою самокритичністю розуму і нездатністю його зробити належні висновки, з його прагненням охопити те, що поки йому непідвласне. Найнебезпечнішими є такі софізми, які приховують справжні наміри людини щодо опонента чи аудиторії.

Софізм є серйозною перешкодою в обговоренні й у суперечці. Використання софізмів веде міркування убік: замість обраної теми доводиться говорити про правила і принципи логіки.

Софізми існують і обговорюються більш двох тисячоріч, причому гострота їхнього обговорення не знижується з роками. Незважаючи на те, що часто софізми — усього лише хитрості і словесні виверти, виведенні на чисту воду ще Аристотелем, використання софістичних трюків можна зустріти й сьогодні. Іноді вони досить «успішно» працюють у сфері реклами, маркетингу, політичних дискусій, ідеологічного дискурсу і навіть наукових дискусій.

Висновки. Отже, софізм — це плутаний доказ, спроба видати неправду за істину. Для тих, хто є обізнаним у законах логіки, софізм є суцільно зовнішньою перешкодою на шляху проведеного міркування та розуміння предмета і не

являє серйозної проблеми. Проте недоброчесне міркування може утворити проблему для того, хто не здатний протистояти інтелектуальній маніпуляції. Софістика не є феноменом, що належить лише до сфери логічного знання. Її, навіть, не можна вважати лише сукупністю тактичних прийомів, спрямованих на заплутування опонента. Софістика є принципом неповажного ставлення до логічного мислення, дисципліни розуму, правил дискусії та свободи думки іншого. Протагор, формулюючи свого часу закон софістичної діяльності як закон релятивності (відносності) будь-яких цінностей та положень розуму («Людина є мірою усіх речей»), у самому його формулюванні заложив засади для подолання софістичних перешкод та пасток. Саме людський розум, озброєний знанням логічних законів та правил коректної аргументації, здібний впоратись із софістикою, не вдаючись до ігор з хибними доводами та псевдо-аксіомами.

**АФНАСІЙ ДМИТРОВИЧ СТАНКОВ –
РЕКТОР ХАРКІВСЬКОГО ХІМІКО-ФАРМАЦЕВТИЧНОГО ІНСТИТУТУ**

Матус Т.А.

Науковий керівник: Хіріна Г.О.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

tanya.matuss@gmail.com

Вступ. Сторічна історія Національного фармацевтичного університету налічує безліч людей, які в різні часи працювали на ниві фармацевтичної освіти. Так у 1930 році директором ХФІ кілька місяців працював Афанасій Дмитрович Станков, ім'я якого тільки згадується в дослідженнях по історії НФаУ, навіть не відома дата його смерті та подальший життєвий шлях після звільнення з ХФІ. А. Д. Станков – маловідома постать в історії НФаУ. Збереження історичної пам'яті – важливе завдання для молоді. Кожна успішна людина повинна мати уявлення про те, де вона навчається, а для цього потрібно знати історію рідної Almamater.

Мета дослідження. Визначити віхи біографії та роль в історії НФаУ А. Д. Станкова.

Матеріали та методи. Широке коло відкритих історичних джерел, біографічний, порівняльно-історичний методи.

Отримані результати. У 1924 році для вищих фармацевтичних закладів настав «чорний» рік – рік нівелювання ролі й призначення фармацевтичних працівників, коли постало питання: «Чи потрібна взагалі вища фармацевтична